

παρατήρησεν τὸν περιέργον, ὅστις ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἔστρεψε τὴν ῥάχιν αὐτοῦ.

— Τζῶν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς, εἰς Βουλώνην καὶ τάχιστα.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐμάστισε τὸν ἵππον, ὅστις ὡς ἀστραπὴ ἀπῆλθε πρὸς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἀστέρος.

K

Ὁ Ραβού ἤκουσε τὴν δοθεῖσαν διαταγὴν.

Ἀπὸ τῆς λεωφόρου Γαβριὴλ μετέβη ἐν τάχει εἰς τὴν ὁδὸν Μωδουέ.

Ἡ σπουδὴ ἐκείνη τοῦ βαρόνου σαφῶς ἐσήμαινεν ὅτι τὸ προσδοκώμενον συμβεβηκὸς εἰς τὴν ἔπαυλιν τῶν Πυργίσκων ἦν ἐν τῷ γίγνεσθαι.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρὸν.

Ὁ Ροβινώ καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ εὐρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν των.

Τὸ καπηλεῖον ἐχρησίμευεν αὐτοῖς ὡς στρατηγεῖον.

Τὴν προτεραίαν ὁ Ραβού εἶχε μετρήσει αὐτοῖς τὰς δύο ἡμίσυ χιλιάδας φράγκων, τὸ ἡμίσυ δηλαδὴ τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος, ἡ δὲ εὐεργετικὴ αὕτη βροχὴ ἔπесεν ἐν τῷ Πρασίνῳ Κονίκῳ ὡς τὸ μάννα εἰς τοὺς Ἑβραίους ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Οἱ τρεῖς κακοῦργοι ἐκάθηντο πρὸ τραπέζης προγευματίζοντες.

Τὸν σύζυγον τῆς Γερμανῆς ὑπεδέχθησαν μετὰ κρυγῶν χαρᾶς.

— Ἡ συμφωνία μας ὑφίσταται; εἶπεν ὁ δικηγόρος.

— Σταθερά.

— Φρόνησις καὶ κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν.

— Ὑπὸ τὴν μεγάλην ὀρῶν, τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Ἐχῶ ἐν νέον, εἶπεν ὁ Ραβού.

— Τὸ γνωρίζομεν.

Ὁ Ροβινώ διηγήθη ὅτι εἶδε τοὺς ἀμαξηλάτας σπεύδοντας εἰς Παρισίους.

Ἡ οἰκία ἦτο ἀνάστατος. Οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τῶν συμβαινόντων.

— Ἀνέλαβας νὰ ἐπαγρυπνῶ καὶ ἐπαγρυπνῶ, εἶπε.

Καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ σύντροπον:

— Θὰ σὲ ὑπηρετήσωμεν ὡς πρίγκηπα. Θέλεις τὸ παιδίον, θὰ τὸ ἔχῃς.

— Παράδοξος ἰδέα! εἶπεν ὁ δικηγόρος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ραβού ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ:

— Δὲν μένεις; ῥώπησεν ὁ Ροβινώ.

— Ὁχι. Θὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅμως ὅτι δὲν θὰ κακομεταχειρισθῇτε κανένα;

— Ἡσύχασε! θὰ φορέσωμεν χειρόκτια καὶ θὰ φερθῶμεν ὡς καλοανατεθραμμέναι δεσποινίδες, εἶπεν ὁ δικηγόρος. Δὲν εἶναι ἀληθές, Περὲξ;

Ὁ ἰθαλγὸς ἐκάμυσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Βέβαια, ἐγρύλλισεν.

Ἀν ὁ Ραβού ἦν ὀλιγώτερον ἀπησχολημένος θὰ παρετήρει τὸ εἶρον ὕψος τοῦ Ἰσπανοῦ.

Ἀγρία ἐκφρασις, ὁμοία πρὸς τὴν τῆς φυσιογνωμίας ὑαίνης ὁσφραινομένης πτώμα,

ἐξωγραφῆθη ἐπὶ τῆς ἀπαισίας μορφῆς του.

Ὅταν ὁ Ραβού ἐξῆλθεν οἱ τρεῖς συνένοχοι ἠτένισαν ἀλλήλους.

— Ἄν νομίζῃ πῶς θὰ σπάσωμεν τὸ κεφάλι μας διὰ τέσσαρα ἢ πέντε χαρτονομίσματα τῶν χιλίων, εἶπεν ὁ δικηγόρος, ἀπατάται. Ἄν τὰ χαλάσω μετὰ τὴν ἀστυνομίαν, θὰ τὰ χαλάσω διὰ ποσόν, τὸ ὁποῖον νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ ἐργασίαν ἐπὶ τῖνα καιρὸν.

— Θὰ ἔχωμεν ποσὸν μεγάλο.

— Πρέπει νὰ τὸ ἴδωμεν.

Ὁ κύριος Δελόγκ ἐθῆκε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν.

Οἱ ἄλλοι ἐμυμήθησαν αὐτὸν πλησιάζοντες ἀλλήλους.

— Πρόκειται νὰ μὴ χάσωμεν τὴν περιστασίαν. Ὁ Ραβού μᾶς ἐγγυᾶται τὴν ἐπιτυχίαν. Ἄν εὐρωμεν τὴν οἰκίαν πλήρη κλητῆρων θὰ ἀπαντήσωμεν ὅτι ἐρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς κάποιον Ραβού φίλον μας, τὸν σύζυγον τῆς κυρίας. Βεβαίως ὁ κύριος τῆς οἰκίας θὰ εὐρεθῇ εἰς ἀμνηχανίαν.

— Βεβαίως.

— Ἐπὶ τέλους εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ διαρπάσωμεν τὴν οἰκίαν, ἔπειτα δὲ νὰ φύγωμεν τάχιστα.

— Τὰ μεσάνυκτα πρέπει νὰ εἶναι τελειωμένη ἡ ὑπόθεσις. Ὁ κομωδὸς ἔχει μερικούς προλήψεις καὶ μᾶς στενοχωρεῖ.

— Νὰ ἤμεθα τίμιοι, εἶπεν ὁ Ροβινώ. Ὁ Ραβού θὰ ἔχῃ τὸ παιδίον ἂν θέλῃ. Ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν τὰ ὑπόλοιπα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν περισσότερα. Ἀς κλείσωμεν τὸ στόμα, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ δικηγόρος. Παίζομεν βεζίκ;

— Παίζετε, εἶπεν ὁ Περὲξ. Ἐγὼ θὰ καπνίσω ἐν σιγάρων καὶ θὰ σὲ βλέπω.

Τὴν δευτέραν ὥραν οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς κυρᾶ Κλαυδίας ἐβλεπον τὸν Ἰσπανὸν καπνίζοντα καὶ σκεπτόμενον, ἐνῶ ὁ Ροβινώ καὶ ὁ φίλος του Δελόγκ ἔπαιζον βεζίκ. Οἱ τρεῖς λωποδύται εἶχον τὸ ὕψος ἡμερον.

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἐπερχομένης ὁ μὲν Δελόγκ καὶ ὁ Ροβινώ εἶχον ἄρκετὰ πίνει καὶ διατέλουν ἐν εὐθυμίᾳ, ὁ δὲ Ἰσπανὸς ἦν ψυχρότερος καὶ σκυθρωπότερος ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἐσπέρας.

KA

Ὁ Ροβινώ δὲν εἶχε περὶ ἑαυτοῦ τὴν καλλίστην ἰδέαν.

Θὰ ἐγένετο κατὰσκοπος πρώτης τάξεως. Ἐγίνωσκε νὰ εἰσδῇ ἐν ταῖς ἀτραπαῖς βαίνων κατὰ μῆκος τῶν φραγμῶν ὡς αἰλουρος παραφυλάττων τὴν λείαν του, νὰ ρίπτῃ ταχὺ βλέμμα διὰ τῶν χαραγμῶν τῶν ἡμινηνεγμένων θυρῶν ἢ διὰ τῶν ραβδῶν τῶν κινκλιδωμάτων, νὰ εἰσάγῃ τὰ αἶτια βλέπων τὰ ἀποτελέσματα.

Ἀπὸ τῆς πρωίας περιεφέρετο περὶ τὴν ἔπαυλιν τῶν Πυργίσκων.

Ἀσυνήθης κίνησις ἀμαξῶν καὶ ἀνθρώπων, θαλαμηπόλων ἀπησχολημένων ἔδωκεν αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ τῆς Γερμανῆς. Αἱ πρῶται ὠδῖναι ἐπῆλθον ἀπὸ τῆς χαυγῆς.

Εἶχε ληφθῇ πᾶσα φροντίς ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ βασιλοπαίδος.

Ὁ ἱατρὸς ἀνέμενε τὸ νεογνόν, εἰς τὸ τοσαύτη αἴγλη καὶ τόσαι τέρψεις ἐπιφύλασσοντο.

Τὸ λίκνον, θαῦμα εἰδῆσθαι, εἶχε παρασκευασθῇ παρὰ τὴν κλίνην τῆς μητρός.

Ὁ κληρονόμος ἐκεῖνος, μὴ νόμιμος ὡς οἱ πρίγκηπες οἱ γεννώμενοι ἐξ ἀθεμίτων ἐρώτων τῶν ἡγεμόνων, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον τὴν μεσημβρίαν καὶ τριάκοντα πέντε τῆς ὥρας λεπτά.

Ὁ ἱατρὸς Ρεβούλ, εἰς ἐκ τῶν διασημοτέρων τῶν Παρισίων, ἀνήγγειλε τοῦτο τῷ βαρόνῳ Μαξιμῷ Ροζενδάλ, ὅστις ἐκράτει τὴν ἐρωμένην του εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, διὰ τῶν ἐξῆς λόγων:

— Κύριε βαρόνε, εἶναι ἐξαισία κόρη.

Ἐκάλεσαν αὐτὴν Μαρίαν - Μαξιμιλιανήν.

Μετὰ δύο ὥρας ἐδηλώθη εἰς τὸ δημαρχεῖον τῆς Βουλώνης ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ὡς θυγάτηρ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀγνώστων.

Καταφιλοῦσα αὐτὴν ἡ Γερμανὴ ἔκλειεν ἐκ χαρᾶς.

Καὶ αὐτὸς ὁ βαρόνος, μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν τραχύτητα, συνεκινήθη βιαίως.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐν ᾧ περιεβάλλετο ὑπὸ χαμαλῶν κολάκων, φθονούντων τὴν περιουσίαν του, καταφρονῶν πᾶν ὅ,τι εἶπεν ὑπ' αὐτόν, κατεῖχε δύο ὄντα ἀνήκοντα αὐτῷ: τὴν θελκτικὴν ἐκείνην γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ὅπερ ἦν αἰμάς του.

Ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ λοιπὸν συνεκέντροτο πᾶσα ἡ εὐτυχία του.

Διῆλθεν ὥραν θείας χαρᾶς, ἀπείρου ἡδονῆς, καθ' ἣν καὶ ἡ σκληροτέρη ψυχὴ μαλακύνεται ἐν ἀπεριόριστῳ τρυφερότητι.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΤΟΝ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— Πολλοί, καὶ αὕτῃ ἡ παιδαγωγός, θὰ τὸ εὕρισκον παράδοξον· πρέπει ἐξ ἀπαντος νὰ εἶναι πλησίον τῆς θυγατρὸς σου, ἐλλείψει ἄλλου συγγενοῦς, γυνὴ ὀρίμου ἡλικίας καὶ καλῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία νὰ λάβῃ τὴν θέσιν θείας, ἐπὶ παραδείγματι. Ἐν Πάρισις εὐρίσκει τις τὰ πάντα ἀντὶ χρημάτων. Ὡφείλες ἐπίσης ν' ἀναθέσῃς εἰς τὸν κύριον Κορβιζιὲ τὴν ἐντολὴν νὰ ζητήσῃ σεβαστὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία νὰ συγκατατεθῇ νὰ καταλάβῃ πλησίον τῆς Χρυσάυγης θέσιν ἀγαθῆς καὶ ἀφωσιωμένης συγγενοῦς.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εὐρέθη, εἶπεν ὁ κύριος

Δελασέρ, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐσκέπτετο μένει κατὰ τὴν ὁδὸν Πονσελέ, εἶναι χήρα τσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, ἐξαίρετου διαγωγῆς καὶ ἀνεπτυγμένη. Ἡ μήτηρ της ἦτο φίλη τῆς μητρός μου, ἐγὼ δὲ τὴν ἐγνώρισα παιδίον. Νυμφευθεῖσα ἔμπορον σιτηρῶν, ὀνόματι Δελώρμ, ἐχῆρευσεν κατὰ τὸ εἰκοστὸν ὄγδον ἐτος τῆς ἡλικίας της. Ὁ σύζυγός της τῇ ἀφῆκε λίαν περιπεπλεγμένης ὑποθέσεις καὶ μέγα παθητικόν. τὴν ἐξῆγαγε δὲ τῆς θέσεως αὐτῆς ὁ κύριος Κορβιζιέ κατ' ἐντολὴν μου· ἀλλ' ἡ καταστροφή της ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἐν τούτοις δὲν ἔχει ἀνάγκας· ἄλλοτε τὴν ἠνάγκασα νὰ δεχθῇ μικρὰν πρόσδοτον ἐκ χιλίων διακοσίων φράγκων, τὰ ὅποια ὁ συμβολαιογράφος μου τῇ χορηγεῖ τακτικῶς. Καὶ ἐπειτα ἐργάζεται ὀλίγον.

»Περὶ τὸν νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀφωσιωμένη πρὸς ἐμέ, καὶ δὲν θ' ἀποποιηθῇ βεβαίως τὴν ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν προτίθεται νὰ τῆς ζητήσω. Εἶχε θυγατέρα, τὴν ὁποίαν, ὡς μοὶ ἔγραψεν ὁ κύριος Κορβιζιέ, ἀπώλεσε δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ὡς βλέπεις, ἡ κυρία Δελώρμ ἔχει ὅλας τὰς ἐπιθυμητάς ἀρετάς καὶ εἶναι ὡς τὴν θέλομεν· θὰ ἦναι διὰ τὴν κόρην μου πραγματικὴ μήτηρ».

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου· ἔλα, ὅ,τι ἐφαντάσθην, πηγαίνει κατ' εὐχὴν· καλὸς οἰωνός· ἄς ἐλπίσωμεν λοιπὸν.

— Δὲν θὰ γράψω ἀπόψε εἰς τὸν κύριον Κορβιζιέ, ἀλλ' αὐριον ἐνωρὶς θὰ ὑπάγω εἰς Παρίσιους. Ἐπειδὴ δὲ πρέπει νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Δελώρμ, θὰ ἴδω καὶ τὸν συμβολαιογράφον μου. Τοῦτο εἶναι καλλίτερον τῆς ἐπιστολῆς.

— Βεβαίως.

— Σὺ, Γουλιέλμ, θὰ μείνης ἐδῶ, ἕως ὅτου ἐπιστρέψω.

— Ἐὰν τὸ θέλῃς ἀπολύτως...

— Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, δὲν θ' ἀναχωρήσω. Ὡ! δὲν ἤξεύρω... φοβοῦμαι... ἐψέλλισεν ὁ κόμης.

— Φρεῖσαι, μὴ ὁ νέος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ κόρη σου ὀνομάζει Ἀδριανόν, τολμήσῃ νὰ ἐπανεέλθῃ;

— Ναί, τὸ φοβοῦμαι.

— Ἐλα, μείνε ἡσυχος, ὁ κύριος Ἀδριανὸς ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Παρίσιους.

— Αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον, τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ πράξῃ.

— Ναί, ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι βραδύτερον ;...

— Διατί ὄχι ;

Τὸ βλέμμα τοῦ κόμης ἐξήστραψε.

— Σὲ παρακαλῶ, ἡσύχασε, ἐπανελάβεν ὁ κ. Βὰν Ὁσσεν, νομίζω ὅτι ἐλησμόνησες ἀπὸ τῶρα τὰς ἀγαθὰς σου προθέσεις ὑπὲρ τῆς Χρυσουγῆς.

— Ὁχι, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τί : Τίποτε δὲν ἔχεις ν' ἀπαντήσης. Ἀμα ἡ Χρυσουγὴ ἱαθῇ, θὰ ἦναι ὁμοία πρὸς ὅλας τὰς νεάνιδας, θὰ ἔχῃ τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας, τοὺς αὐτοὺς πόθους· ἐκὼν ἄκων θ' ἀναγκασθῇ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, θὰ τὸ θελήσῃ· τίς οἶδεν ἐὰν αὐτὸς ὁ κύριος Ἀδριανὸς δὲν εἶναι ὁ προσωρισμένος δι' αὐτὴν σύζυγος ;

— Εἰς νέος τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω, εἰς τολμηρός, εἰς...

— Μὴ προχωρήσης, διέκοψεν αὐτὸν ὁ κ. Βὰν Ὁσσεν· ὄχι, σὺ δὲν τὸν γνωρίζεις, ἡθελε νὰ σοὶ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ διὰ μιᾶς λέξεως ἐκλείσες τὸ στόμα του. Ὁ νέος αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐκακομεταχειρίσθης, — ὦ ! ἦτο δικαία ἡ ὀργή σου — ὁ νέος αὐτός ἀνήκει εἰς τὸν καλλίτερον κόσμον.

— Μήπως τὸν γνωρίζεις ;

— Τὸν γνωρίζω.

— Πρὸ πολλοῦ ;

— Ἀπὸ ὀλίγων ἐτῶν.

— Ἀ !

— Τὸν χειμῶνα τὸν βλέπω συχνότατα εἰς τὰς συναναστροφάς, καὶ περιττὸν νὰ σοὶ εἴπω ὅτι πολὺ ἐξεπλάγην ὅτε τὸν ἀπῆντησα ἐδῶ. Δύνασαι νὰ ἦσαι πεπεισμένος, ὅτι δὲν ἔχει κακὰς προθέσεις· πιθανῶς ἐκ περιεργείας ἦλθε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ ἡ ὠραιότης τῆς Χρυσουγῆς, ἡ χάρις, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἀνεμνηνευτὸν ἐκεῖνο θέλητρον, τὸ ὁποῖον δοκιμάζει τις πλησίον της, τὸν προσεῖλκυσαν καὶ ἐπανήλθεν. Ἐνόησεν ἄρα γε τὴν ἀδυναμίαν τοῦ πνεύματος τῆς ἀτυχοῦς κόρης ; τὸ πιστεύω, καὶ πιστεύω προσέτι ὅτι ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν διατελεῖ ἡ θυγάτηρ σου, συνετέλεσεν, ὥστε νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῇ μέγα ἐνδοξόφρον, βαθεῖαν συμπάθειαν. Ἀληθῶς ἔρωτα τῷ ἐνέπνευσεν ἄρα γε ἡ κόρη σου ; ἀγνοῶ τί νὰ ὑποθέσω... μοὶ εἶπεν ὅμως ἐκεῖνος ἀδιστακτικῶς καὶ εὐκρινῶς ὅτι ἡγάπα τὴν Χρυσουγὴν, μὴ γνωρίζων δὲ ὁποῖος εἶσαι, εἰς ποῖαν τάξιν ἀνήκεις καὶ εἰς τί ποσὸν ἀνέρχεται ἡ περιουσία σου, μοὶ εἶπεν ὅτι εὐτυχῆς θὰ ἐλογίζετο, ἐν ἐλάμβανεν ὡς σύζυγον τὴν Χρυσουγὴν, μὲ παρεκάλεσε δὲ μάλιστα νὰ σοὶ ὁμιλήσω καὶ νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ αὐτοῦ. Βεβαίως θὰ τὸ ἐπραττον, ἐὰν ἡ θυγάτηρ σου ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ τῶρα. Τέλος πάντων, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, θὰ ἴδωμεν περὶ τούτου βραδύτερον.

— Λησμονεῖς νὰ μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομά του.

— Ὁχι, δὲν λησμονῶ· σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν καλλίτερον κόσμον. Δὲν ἔχει πλέον συγγενεῖς καὶ εἶναι ὁ τελευταῖος ἀπογονὸς ἀρχαιοτάτης καὶ εὐγενεστάτης οἰκογενείας τῆς Γαλλίας· ὀνομάζεται μαρκήσιος Βερβεῖν.

— Βερβεῖν...

— Τὸ ὄνομα Βερβεῖν τάσσεται μεταξὺ τῶν μεγαλειτέρων καὶ περιφανεστέρων ὡς τὰ τῶν Μομμορενσύ, Σεβρέζ, Μομμάτρ, Λαρουσεφουκώλ.

— Ἀληθῶς οἱ Βερβεῖν ἀπέδωκαν μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐπὶ Φιλίππου Αὐγούστου ἄρχων τις Βερβεῖν συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐν Βουδιναις μάχης, ἕτερος δ' ἐφρονεύθη ἐν Λιμόν.

— Δὲν τὸ ἐγνώριζον, εἶπεν ὁ κύριος Βὰν Ὁσσεν, ἀλλ' ὡς Ὀλλανδὸς δὲν δύναμαι νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι γνωρίζω ὡς σὺ τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας. Τέλος εἶχον δίκαιον, ὅτε σοὶ ἔλεγον ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν κατήγετο ἐκ περιφανοῦς οἰκογενείας.

»Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, εἴτε σοὶ ἀρέσκει εἴτε ὄχι, ἡ θυγάτηρ σου συλλογί-

ζεται τὸν νέον αὐτόν, ὁ ὁποῖος τῆς ἐπροξένησε ζωηροτάτην αἰσθησιν. Εἶναι δι' ἐμέ δυσχερές νὰ σοὶ εἴπω ἂν αὕτη θὰ διαρκέσῃ, ἢ εἶναι παροδική. Δὲν πιστεύω ὅτι ὁ ἔρως ἔρριψεν ἤδη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Χρυσουγῆς τὸ σπέρμα του, βεβαίως ὅμως ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἑλξίς, τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας ὑφίστανται. Βεβαίως δὲν ἡδυνήθη ἡ κόρη σου νὰ ἐννοήσῃ τι ὀρισμένως· εἰδὲ τι εὐάρεστον καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ, ὁμοιάζει δὲ κατὰ τοῦτο πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον χαίρει ὅταν βλέπῃ παιγνίδια.

»Συνειθισμένη εἰς ἄκρον νὰ ζῇ μόνη, ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὸν ἄγνωστον νέον, ὅστις ἐν μέσῳ τῆς ἀπομονώσεώς της, διεσκέδαζε τὴν μελαγχολίαν αὐτῆς καὶ μοναξίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἔρριπτε ψυχαγωγίαν καὶ ζωηρότητα εἰς τὸν μονότονον βίον της, πιθανὸν κατ' ἀρχὰς νὰ ἐθεώρησεν αὐτὸν ὡς ψυχαγωγοῦντα καὶ τέροντα αὐτήν. Ἐπειτα συνωμίλησαν· ἀγνοῶ τί τῇ εἶπεν, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἤκουσε καὶ ἐλογίσθη εὐτυχῆς, ἐὰν ἠδύνατο ν' ἀκούῃ αὐτόν, χωρὶς δὲ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐλκυοῦσαν αὐτὴν δύναμιν. ἤρχισε νὰ θεωρῇ τὸν νέον μαρκήσιον ὡς φίλον, ὡς ἀδελφόν, καὶ τοῦτο μετὰ τῆς εὐχερείας καὶ κλίσεως, ὅσον τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο, ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν τρέφει πρὸς σέ.

— Ὡστε πιστεύεις ὅτι ἡ Χρυσουγὴ σκέπτεται τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν ;

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Ἐκείνη ὅμως δὲν μοὶ ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ.

— Διότι φοβεῖται μήπως σὲ δυσαρεστήσῃ. Κατόπιν τῆς σκηνῆς τοῦ κήπου, ὅτε συνῆλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας μετ' ἡρώτησε : «Θὰ ἐπανεέλθῃ ὁ Ἀδριανός ;» ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην : «Ναί» — «Καὶ πότε θὰ ἐπανεέλθῃ ;» μοὶ εἶπε. «— Μετὰ τὸν χειμῶνα, ὅταν θὰ ἦναι ἀνθισμένα ὅλα τὰ ἄνθη», τῇ ἀπεκρίθην.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι.

— Λοιπὸν ἡ Χρυσουγὴ ἐνθυμεῖται τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἔδωκα. Πολλὰς θὰ τὴν ἀκούσῃς νὰ λέγῃ : «Ὁ χειμῶν θὰ ἦναι μακρὸς ἐφέτος».

Ὁ κ. Δελασέρ ἐστῆναξε.

— Ἡ εἰμαρμένη ἔρριψε τὸν νέον αὐτόν εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Σ'

Πατὴρ καὶ θυγάτηρ.

Ὡς εἶπομεν ἤδη, ὁ κόμης Δελασέρ καὶ ὁ Ὀλλανδὸς Βὰν Ὁσσεν δὲν εἶχον ἴδει ἀλλήλους πρὸ εἰκοσαετίας περίπου. Βεβαίως ὁ κόμης ποτὲ δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὸν ἄριστον αὐτοῦ φίλον, ἀλλὰ φεύγων τοὺς ἀνθρώπους, χάριν οὐδενὸς ἠθέλησε νὰ ποιήσῃ ἐξαιρέσιν. Ὁ δὲ Γουλιέλμος Βὰν Ὁσσεν πολλάκις προσεπάθησε νὰ τὸν συναντήσῃ, ἀλλ' οὐδέποτε τὸ κατώρθωσεν.

— Εἶναι βέβαιον ὅτι κρύπτεται, διενόεῖτο. Ποία φοβερά καταστροφή συνέτριψε λοιπὸν τὸν βίον του ; θὰ μάθω ἄρα γε τὸ φοβερὸν αὐτὸ μυστήριον ;

Ὁ Ὀλλανδὸς γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα

τοῦ κ. Δελασέρ κατώρθωσε νὰ διοργανώσῃ μέρος τῆς ἀληθείας.

Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ ἐξ Ὀλλανδίας ἵνα ἐγκαταστήνῃ ἐν Γαλλίᾳ, ἔλαβε πολλάκις ἀναγκὴν συμβολαιογράφου τινὸς τῶν Παρισίων. ἀπετάθη λοιπὸν πρὸς τὸν κ. Κορβιζιέ, ἅμα δ' ὡς ἀφίκετο εἰς Παρίσιους, οὗτος ἐγένετο ὀριστικῶς συμβολαιογράφος αὐτοῦ. Πλέον ἢ ἀπαξ τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ κόμητος Δελασέρ. ἀλλ' αὐστηρὸς εἰς ἄκρον καὶ λίαν ἐχέμυθος ὢν ὁ κ. Κορβιζιέ, εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐρωτήσεων αὐτοῦ ἀπήντα. Δὲν ἤλπιζε δὲ ποτὲ νὰ μάθῃ τί ἐγένετο ὁ κόμης, ὅτε ἐσπέραν τινὰ, ἔχων ν' ἀνακινώσῃ τῷ συμβολαιογράφῳ ἐγγράφον τι, μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐνθα ἀπροσδοκῆτως εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ κ. Δελασέρ. Μολονότι ὁ κόμης ἔφερε μακρὸν λευκὸν πώγωνα καὶ κόμην λευκὴν, ἀνεγνώρισεν αὐτὸν πάραυτα· ἀφῆκεν ἀναφώνησιν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς καὶ περιεπτύξατο τὸν γέροντα. Ὁ κ. Δελασέρ ἀπεκρίθη εἰς τὴν θερμὴν ταύτην περιπτύξιν, καὶ οἱ δύο φίλοι, ἐναγκαλισθέντες ἀλλήλους ἐνώπιον τῶν γραμματέων τοῦ κ. Κορβιζιέ, ἤρχισαν νὰ κλαίωσιν.

Ἰσως ἄκων ὀλίγον ὁ κόμης ἔσπερζε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βὰν Ὁσσην, ὅστις ἐπαρουσίασεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκογένειάν του· ἐπίσης δ' ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ τὴν ἐνθερμον φιλοξενίαν, ἣτις τῷ προσνήχθη.

Ἐν στιγμῇ ψυχικῆς διαχύσεως ὠμίλησε περὶ τῆς Χρυσαιγῆς, καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Βὰν Ὁσσην ἐξεδήλωσεν ἀμέσως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν νεάνίδα, ὁ κόμης δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρνηθῇ τὴν πρότασιν τοῦ φίλου του, ὅπως τὸν συνοδεύσῃ εἰς Κορδελιέρην. Πρῶτον ἦδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἄνθρωπός τις ἐμελλε νὰ διαβῇ τὸ κατώφλιον τῆς κατοικίας τοῦ μισανθρώπου.

Μολονότι ὁ κ. Βὰν Ὁσσην μίαν μόνην ἡμέραν θὰ ἔμενεν ἐν Κορδελιέρῃ, ἐνόησεν ὁμῶς ταχέως ὅτι χάριν τῆς Χρυσαιγῆς ὤφειλε νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονὴν αὐτοῦ.

— Ἐγὼ σπουδαίαν καὶ σοβαρὰν ἀποστολὴν νὰ ἐκπληρώσω ἐνταῦθα, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἔμεινεν.

Κατώρθωσε διὰ πλαγίων μέσων ὁ κ. Δελασέρ νὰ τῷ ἐκμυστηρευθῇ, γνωρίζομεν δὲ ποῖον συνέλαβε σχέδιον ὡς ἐξαγαγῇ τὴν Χρυσαιγὴν τοῦ στενοῦ ἐκείνου χώρου, ἐνθα ἤρμα ἐφθινεν. Ἦτο κατεπίγευσσα ἀνάγκη, διότι δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσωσι ν' ἀποσβεσθῇ ἡ διανοία τῆς, ἀλλὰ νὰ σώσωσι τὸ λογικὸν αὐτῆς.

Αἱ ἐπισκέψεις τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν εἰς τὴν Κορδελιέρην ἀπέσπασαν τὴν Χρυσαιγὴν τῆς ὑπηλίας, ἣτις ἐφαίνετο ἡ φυσικὴ αὐτῆς κατάστασις· τὸ πνεῦμα καὶ ὁ διανοητισμὸς αὐτῆς ἐφωτίσθησαν προσωρινῶς καὶ ἐν τῷ πνεύματι ἐγένετο φοβερά κίνησις, ὡς ἂν εἰ τὸ χάος ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ σκότη. Τὸ πρῶτον ἦδη ἀπὸ πολλοῦ, ὡς εἰ ἤλπισεν ἀποκαλύψει τινὰς, ὁ νοῦς αὐτῆς ἐχώρησε πέραν τῶν πραγμάτων, ἅτινα αὕτη ἐγίνωσκεν.

Ἀλλ' ἐπανῆλθεν ὁ πατὴρ αὐτῆς, εἶχε δὲ ἀναχωρήσει ὁ Ἀδριανός, ὁ φίλος τῆς.

Οἱ παγετοὶ ἐφόνευσαν τὰς τελευταίας χρυσαιγίδας καὶ κατέψυξαν καὶ τὰ ἐναπομείναντα ἄνθη. Τῇ ἐπιούσῃ ὁ κῆπος τῇ ἐφάνη μελαγχολικός, κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν ἔλεγε προσηλοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ τοίχου :

— Ὁ χειμὼν ἐφέτος θὰ ᾔναι μακρὸς !

Τὸ μεῖδιμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα ἐξηλείφθη τῶν παρειῶν τῆς καὶ ἐκ τῶν τεθλιμμένων αὐτῆς ὀφθαλμῶν κατέρρεον ἐνίοτε δάκρυα, περὶ αὐτὴν δὲν ἠσθάνετο πλέον τὴν πνοὴν ἐκείνην, ἣτις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν ζωογονῇ, ἡγνοεῖ δὲ ἡ ἀτυχὴς κόρη, ὅτι καρδιοβόρος ἀνία κατελαμβάνεν αὐτὴν αὖθις. Ἐκτοτε ἐπανεπέσεν εἰς τὴν νάρκην, εἰς τὴν ζοφερὰν τῆς μελαγχολίαν. Καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κλίνουσα, τὰς χεῖρας κινουμένας καὶ τηκομένη ἐπηγαινοῦρχετο ὡς τεθλιμμένη ψυχὴ ἀνὰ μέσον τῆς οἰκίας καὶ τῶν δεινροστοιχιῶν τοῦ κήπου, φαινομένη ὅτι ὠνεύρετο. Φεῦ ! ἓνα μόνον εἶχε διαλογισμὸν :

«— Ὁ χειμὼν ἐφέτος θὰ ᾔναι μακρὸς».

Ὁ κόμης Δελασέρ, καθὰ ἀνήγγειλε τῷ φίλῳ αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς Παρίσιους, καὶ τῇ ἐπιούσῃ, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην, εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς Κορδελιέρην.

— Εἴσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ταξιδίόν σου ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλλανδός.

— Ναί, πολὺ εὐχαριστημένος, ἀπεκρίθη. Χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ κυρίου Κορβιζιέ οὐδὲ λεπτόν παρήλθεν εἰς μάτην. Εὖρομεν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἐνωκίασεν ἐν ὀνόματι τῆς κυρίας Δελώρμ.

— Ποῦ ;

— Βουλεβάρτον Ἀουσμαν, ὀλίγον μακρὰν τοῦ νέου μελοδράματος.

— Καλὰ.

— Ἡ οἰκία εἶναι εὐρύχωρος, περιέχει τέσσαρας κοιτῶνας, μίαν μεγάλην καὶ μίαν μικρὰν αἴθουσαν, ἐστιατόριον, μαγειρεῖον καὶ λοιπὰ χρειώδη.

— Καλὰ εἶναι αὐτά. Καὶ εἰς ποῖον πάτωμα ;

— Εἰς τὸ δεῦτερον.

— Ἐξαίρετα.

— Δὲν εἶναι μόνον αὐτά.

— Ἀ !

— Ἐμισθώσαμεν ἐπίσης σταῦλον καὶ ἄμαξαν. Βλέπεις, ἐσκέφθην ὅτι ὅταν ἡ θυγατὴρ μου ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ, θὰ ἠῦχαρισταίτο νὰ ἔχῃ εἰς τὰς διαταγὰς τῆς ἁμαξῶν. Ἐπειδὴ εἶναι ὀλίγον φιλάσθενος, δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρῇ περὶ μακρὰς πορείας, ἔπειτα δὲ ἐνεθυμήθην ὅτι ἡγάπη πολὺ νὰ ἐξέρχεται ἄλλοτε ἐφ' ἁμαξῆς.

— Ἀ ! ἔτσι δὲ, Πάυλε, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός, θλίψας τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔκαμες πολὺ καλὰ.

— Ἀ ! πιστεύεις λοιπὸν, ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα μου ! ἀπεκρίθη ὁ κόμης λίαν συγκινημένος. Θὰ εἶπες καὶ πάλιν ὅτι δὲν ἐκπληρῶ τὰ πρὸς αὐτὴν καθήκοντά μου, ὅτι εἶμαι φίλαυτος καὶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ μόνον δι' ἐμέ ;

— Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ λέγω πλέον αὐτό !

— Τὴν κόρην μου, τὸ παιδί μου... ὦ ! ναί, τὴν ἀγαπῶ !

— Γὰρ ἰδέ, ὑπέλαβε θέσας μετὰ σπουδῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἰδέ, κλαίω !

— Πότε τὸ κατάλυμα θὰ εὐτρεπισθῇ ; ἠρώτησεν ὁ Βὰν Ὁσσην.

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ὁ κύριος Κορβιζιέ θὰ συνεννοηθῇ σήμερον μετὰ τοῦ ἐργάτου. Αὐτὸς ἐπίσης ἀνεδέχθη νὰ ἀγοράσῃ δύο ἵππους καὶ δύο ἁμάξας. Ἡ κόρη μου, ἡ καλλίτερον ἡ κυρία Δελώρμ, θὰ ἔχῃ συνάμα μάγειρον καὶ θαλαμηπόλον. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν μὲ φοβίζουσι διόλου αἱ θαπνά-
ναι.

— Ἡ περιουσία σου τὸ ἐπιτρέπει.

— Ἀληθῶς. Τέλος πάντων προσπαθῶ νὰ κάμω καλῶς τὰ πράγματα.

— Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ παρδέχεται ;

— Μετὰ χαρᾶς. Λογίζεται. λέγει, τόσον εὐτυχὴς, διότι δύναται ἐπὶ τέλους νὰ μοι παρᾶσχῃ τεκμήρια τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς. ὦ ! ναί, θὰ ᾔναι μήτηρ διὰ τὴν θυγατέρα μου ! Δύναμαι νὰ βρασιθῶ ἀπολύτως ἐπὶ τῆς ἐχέμυθας καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς τῆς. Εὐθὺς ὡς ἐτοιμασθῇ ἡ οἰκία, πρώτη αὐτὴ θὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, αὐτὴ θὰ δεχθῇ τοὺς ὑπηρέτας, οἱ ὅποιοι θ' ἀναλάβωσιν ἀμέσως τὸ ἔργον των καὶ θὰ ᾔναι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς, διότι τὸ προσωπικὸν πρέπει νὰ ᾔναι πλήρες προτοῦ θάσσης ἡ Χρυσαιγῆ, τῆς ὁποίας τὴν ἀφίξιν θ' ἀναγγεῖλῃ ἡ κυρία Δελώρμ.

— Ὡς συγγενοῦς τῆς ;

— Ὡς ἀνεψφᾶς τῆς ἐξ ἐπαρχίας.

— Καλλίστα.

— Ἰπολείπεται τῶρα ν' ἀσχοληθῇ μόνον περὶ τῆς παιδαγωγοῦ, ἀλλ' ἔχεις τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν.

— Εἶναι τῶνόντι προτιμότερον νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς θυγατρὸς σου εἰς Παρίσιους. Ἀλλ' αὔριον θὰ ᾔμαι εἰς Παρίσιους καὶ μεθαύριον θὰ ἴδω.

— Τῶρα πλέον ἓνα μόνον φόβον ἔχω.

— Ποῖον ;

— Μήπως ἡ κυρία Δελώρμ δὲν δυνήθη ἢ δὲν θελήσῃ νὰ παραδεχθῇ.

— Διὰ νὰ σὲ καθησυχάσω, αὐτὰς μόνον τὰς λέξεις θὰ σοὶ εἶπω : δύνασαι νὰ βρασιθῇς εἰς ἐμέ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἠνοιχθῇ ἡ θύρα τῆς αἰθούσας καὶ εἰσῆλθεν ἡ Χρυσαιγῆ.

Ἡ νεάνις ἐφαίνετο περισσότερον τῶν προηγουμένων ἡμερῶν σκεπτική, καὶ ἀνεμῆ-νευτον ἐξέφραζον ἀτονίαν τό τε βλέμμα καὶ ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς. Διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς χαιρετίσασα τὸν κύριον Βὰν Ὁσσην ἐπλησίασεν εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ τῷ ἔτεινε τὸ μέτωπον, ὅπερ ἐκείνος ἠσπάσθη.

— Καιρὸς νὰ τὴν προεῖδοποιήσῃς, εἶπεν ὁ κύριος Βὰν Ὁσσην εἰς τὸ οὖς τοῦ κόμητος, καὶ σὲ ἀφίνω.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ κύριος Δελασέρ ἐδράξατο τῶν χειρῶν τῆς θυγατρὸς του καὶ θλίβων αὐτὴν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν κατησπάζετο ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν παρειῶν.

— Ἀ ! ἀγαπᾶς πάντοτε τὴν μικρὰν σου Χρυσαιγὴν ; ὑπέλαβε.

— Μήπως ἐπίστευσες ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον ; ἠρώτησε μετὰ φωνῆς προδιόουσας συγκίνησιν.

— Προχθὲς τὴν ἐσπέρην ἐθύμωσες τόσο πολύ !

— Ἀλήθεια, ἐθύμωσα καὶ ἕκαστα κακὰ, ἀλλὰ ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου.

— Νὰ μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, ἐπανέλαβεν ὡς ἥχῳ.

— Χρυσαυγὴ, παιδί μου, ἀγαπητὴ μου κόρη, σὲ ἀγαπῶ !

— Κ' ἐγώ, πατέρα μου, σὲ ἀγαπῶ πολύ !

— Καὶ ὅμως ὅταν σὲ κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου εἶσαι μελαγχολικὴ.

— Ἐχω κάτι ἐδῶ, εἶπε στηρίζασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Εἰς τὴν κεφαλὴν ;

— Ναί,

— Τί ἔχεις, ἀγαπητὴ μου ;

— Δὲν ἤξεύρω, δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω.

Καὶ λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ ἐκάθισαν, ἀφ' οὗ δὲ διέμειναν πρὸς στιγμὴν σιωπηλοί :

— Πατέρα, ἐπανέλαβεν ἡ Χρυσαυγὴ, ἐνθυμεῖσαι τὴν φωλεάν τῶν ὑπολαϊδῶν μου ;

— Βεβαίως, ἦτο εἰς τὴν λεπτοκαρυάν, πλησίον τῆς σκιαδὸς τοῦ αἰγοκλήματος.

— Ἦσαν δύο μεγάλοι ὑπολαῖδες, ὅταν ἡ μία ἦτο εἰς τὴν φωλεάν τῆς καὶ ἐθέρμαινε τὰ μικρὰ μὲ τὰς πτέρυγας τῆς, ἡ ἄλλη ἐκελάδει εἰς τὰ δένδρα. Ἡ φωλεὰ ἦτο καὶ τῶν δύο, αἱ :

— Μάλιστα.

— Ἦσαν πατὴρ καὶ μήτηρ.

— Ναί, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῶν μικρῶν ὑπολαϊδῶν.

— Ποῖος ἦτο ὁ πατὴρ ;

— Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκελάδει ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον.

— Καὶ ὁ ἄλλος ἦτο ἡ μήτηρ, ἐπανέλαβεν ἡ Χρυσαυγὴ μετ' ἄκρας γλυκύτητος ἦτο μήτηρ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐφρόντιζε τόσο καλῶς διὰ τὰ μικρὰ, ἐκείνη, ἡ ὁποία δὲν ἔφρουγε σχεδὸν ποτὲ ἀπὸ τὴν φωλεάν !

Ὁ κόμης ἡσθάνθη ρίγος, ὅπερ τῷ διέκοψε τὴν ἀναπνοήν.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σκεπτικὴ, εἶτα ὑψώσασα ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν :

— Πατέρα, ἔχω μητέρα ; ἠρώτησεν.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ὁμοιάζε πρὸς σφοδρὸν τραῦμα κατὰ μέσον στήθος τοῦ κόμης, ὅστις ἐγένετο κάτωχρος.

— Ἀλλά... ἐφέλλισε.

— Μόνον τὰ μικρὰ πτηνὰ ἔχουν μητέρα, ἐπιθύρουν ἡ Χρυσαυγὴ, οἰοεὶ μονολογοῦσα.

Ὁ κόμης εὐρίσκετο ἐν σκληροτάτῃ ἀμηχανίᾳ· θὰ τῇ ἔλεγεν : « ἡ μήτηρ σου ἀπέθανεν ! », ἀλλ' ἰδέα τις ἐπῆλθεν αἰφνης εἰς τὸν νοῦν του καὶ δὲν ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἔχρυσά προσηλωμένους τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ πατρὸς τῆς, ἐφαίνετο ἐρωτῶσα αὐτὸν διὰ τῶν βλεμμάτων μετ' ἐπιμονῆς.

— Ναί, ἀπεκρίθη, ἔχεις μητέρα.

Τὸ βλέμμα τῆς κόρης ἀπήστραψεν.

— Ἐχω μητέρα ! εἶπε μετ' ἀνεκφράστου τόνου.

Ὁ ἀτυχὴς πατὴρ ἡσθάνετο ἀναξιομένως τὰς πληγὰς τῆς καρδίας του.

— Πατέρα, ἐπανέλαβεν ἡ Χρυσαυγὴ κύπτουσα ἡρέμα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κόμης, ἀφ' οὗ ἔχω μητέρα, διατί δὲν εἶναι πλησίον μου ; διατί δὲν κάμνει ὡς ἡ ὑπολαῖς, ἡ ὁποία μένει πάντοτε εἰς τὴν φωλεάν τῆς ;

Ἡ δὲ ὁ κόμης παρ' ὀλίγον νὰ ἔλθῃ εἰς ἀμηχανίαν, ἀπεκρίθη ὅμως μετὰ τρεμούσης φωνῆς :

— Μὲ ἐρωτᾷς διατί ἡ μήτηρ σου δὲν εἶναι πλησίον σου ; δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Διατί ;

— Διότι ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἐνόεας, πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃς.

— Θὰ ἡγάπων τόσο πολύ τὴν μητέρα μου !

— Καὶ ἐμὲ δὲν θὰ μὲ ἡγάπας πλέον ;

— Ὅχι, δά, θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, πάντοτε, ἀνταπῆντησε περιπτυσσάμενη αὐτόν.

— Λοιπὸν ἄκουσον, ἀπεφάσισα νὰ μὴ μείνης πλέον ἐδῶ.

Ἡ Χρυσαυγὴ προσέβλεψεν αὐτὸν ἐκπληκτῶς.

— Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀφίσωμεν τὴν οἰκίαν αὐτὴν καὶ θὰ σὲ φέρω πλησίον τῆς μητρὸς σου.

Ἡ νεᾶνις ἐκρότησε τὰς χεῖρας, ἦτο δὲ τοῦτο δι' αὐτὴν τεκμήριον ζωηροτάτης χαρᾶς.

— Καὶ θὰ μείνης μαζὶ τῆς.

— Πάντοτε ;

— Ναί, πάντοτε.

— Καὶ μαζὶ μὲ σέ ;

— Ἐγὼ θὰ κάμω ταξείδιον μακρὸν, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω.

— ὦ ! ναί, θὰ ἐπανέλθῃς !

— Ἀλλῶς δέ, θὰ πληροφοροῦμαι συχνὰ δι' ἐσέ.

— Ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μου ;

— Εἰς τοὺς Παρισίους.

— Οἱ Παρίσιοι εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας καὶ ὠραιότερας πόλεις τοῦ κόσμου, πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας, τῆς πατρίδος μας. Διασχίζει αὐτὴν ὁ Σηκουάνας, τὰ κυριώτερα μνημεῖα αὐτῆς εἶναι ἡ Παναγία, τὸ Πάνθεον, τὸ Παλαί Ροαγιαλ, τὸ ἀνάκτορον τοῦ Λουξεμβούργου, ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος, τὸ Χρηματιστήριον. Δενέχει οὕτω ;

— Ἐξαίρετα.

— Ἀ ! βλέπεις ὅτι ἐνθυμοῦμαι.

— Καὶ χαίρω διὰ τοῦτο. Νά, σὲ φιλῶ καὶ πάλιν.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἔγινεν αἰφνης σκεπτικὴ.

— Ἐχεις ἀκόμη τίποτε ἐδῶ ; εἶπεν ὁ κόμης θίξας ἑλαφρῶς τὸ μέτωπον αὐτῆς.

— Δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν πλέον ἐδῶ ; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, ποτὲ πλέον.

— Τότε ...

— Λοιπὸν ;

— Θὰ ἐπανέλθῃ ὁ Ἀδριανός.

Ὁ κόμης ἀνεσκήρτησεν.

— Ὅταν ἐπανέλθῃ, ἐπανέλαβε λυπηρῶς ἡ κόρη, τί θὰ εἶπῃ, ἐάν δὲν μὲ εὕρῃ ; Θὰ κλαύσῃ !

Ὁ κόμης ἡσθάνθη ὅτι ὤφειλε ν' ἀπο-

κριθῇ τι, μολονότι τῷ ἐστοίχιζε τοῦτο πολύ.

— Ἀγαπητὴ, εἶπεν, ὁ φίλος σου ὁ Ἀδριανός δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ἐδῶ, διότι θὰ μάθῃ ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς Παρισίους πλησίον τῆς μητρὸς σου.

— Τότε, τότε ; ... εἶπε σκεπτικὴ καὶ ὡς ἂν εἰ ἐζήτει νὰ ἐννόησῃ.

— Ὡστε ὅχι ἐδῶ πλέον, ἐπειδὴ καὶ δὲν θὰ εἶσαι ἐδῶ, ἀλλ' εἰς Παρισίους θὰ ἐπανέδῃς τὸν φίλον σου Ἀδριανόν.

— Ἀ ! θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους ;

— Ναί, ἀλλὰ βραδύτερον, ὅταν σπουδᾶς καλῶς, ὅταν θὰ μάθῃς καὶ θὰ ἤξεύρῃς πολλὰ πράγματα.

— Θὰ ἐπανέλθῃ, θὰ ἐπανέλθῃ, εἶπε κροτοῦσα τὰς χεῖρας.

Καὶ ἐγερθεῖσα διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Ποῦ πηγαίνεις λοιπὸν ; τὴν ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Εἰς τὸν κῆπον.

— Τί θὰ κάμῃς εἰς τὸν κῆπον ;

— Θὰ μαζεύσω ὀλίγα ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀπέμειναν.

— Τί θὰ τὰ κάμῃς !

— Θὰ τὰ βάλω εἰς τὸ φέρετρον τῶν κλητῶν καὶ τῶν χρυσολιδῶν μου.

Τοῦ πατρὸς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδάκρυσαν.

— Πτωχὸν παιδίον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν μετ' ὀδύνης. Καὶ νὰ μὴ βλέπω τίποτε· ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ Γουλιέλμος, διὰ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶτα δ' ἐπανέλαβε μεγαλοφώνως :

— Πηγαίνεις κατόπιν εἰς τὸν κῆπον, ἔλα, κάθησαι πλησίον μου, διότι ἔχω ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο νὰ σοὶ εἶπω.

Ἡ Χρυσαυγὴ ὑπήκουσεν.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐλησμόνησες ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἦσαι πλησίον τῆς μητρὸς σου, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἡ κόρη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμειδίασεν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη δὲν ἐλησμόνησα τὴν ὑπόσχῃς τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωκες.

— Τέλος εἶσαι εὐχαριστημένη !

Ἡ κόρη ἀνέτεινε τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανόν, ἔθηκε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ἐποίησε κίνημα παιδίου πέμποντος φίλημα. Ὑπερίμνησεν ἄρᾳ γε τοῦτο παρελθούσας ἡμέρας ἐν Λιβερδίᾳ ;

— Τί κάμνεις λοιπὸν ; ἠρώτησεν αὐτὴν ἐκπληκτος ὁ πατὴρ τῆς.

— Στέλλω φίλημα εἰς τὴν μαμά μου, ἀπεκρίθη.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Π.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἀπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁλὼν ἡ παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὁκτὸν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κούρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίᾳ Ἐκθίσῃ τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμαὶ μέτριαι.